

Věra Schmidová

ŽIVOTU NEBEZPEČNÉ

SBÍRÁNÍ PSÍCH EXKREMENTŮ

OBSAH

ŽIVOTU NEBEZPEČNÉ SBÍRÁNÍ PSÍCH EXKREMENTŮ	2
ANY, ENY A MIREK	3
DEJVI, MŮJ MALÝ CAPERFIELD	4
JAK JSEM PŘEŽILA ÚTOK PĚTI BOXERŮ	5
OBČANSKÁ POVINNOST	6
DENIS	7
JAK MĚ ZAPŘEL MŮJ VLASTNÍ PES	8
PES CVIČITEL A MASÉR	9
DOVOLENÁ S HUGEM	10
FRENY	14
OBŽIVLÁ PÝCHAVKA	15
SÁRA	17
ROTVAJLER A STRACH	19
JANA A JEJÍ ASISTENČNÍ PES	21
SINDY	23
FRAJER	24
VOLÁNÍ PŘÍRODY	25
PÁN PES IGOR	26
ELA	28
HRDINA RONY	30
POKLAD V POPELNICI	31
ŠERINKA	33
VÝSADNÍ PRÁVO, I ZA CENU KRVEPROLITÍ	35
BREGO	36
ZAPOMENUTÝ ATÍK	38
ZÁHADA	39
EDY	40
CHARLIE	41
LENA	42
PROČ ČOKLBAR (psí bar)	43
ŽERU PSY	44
MAŠEREM PROTI SVÉ VŮLI	45

ŽIVOTU NEBEZPEČNÉ SBÍRÁNÍ PSÍCH EXKREMENTŮ

I když sedím na invalidním vozíku, snažím se vždy po svém pejskovi jeho boběčky sebrat. On na mě sice pokaždé hledí nechápavě s němou výčitkou v očích:

„Já se tak snažil zanechat po sobě nějakou stopu a ty to potupně sebereš do pytlíku a zahodíš!“

Ale zvykl si. Dokonce jsme se sehráli natolik, že když je se mnou venku, tak tyhle své značky dělá v trávě blízko chodníku, kde já zatím stojím a čekám.

Jenom minule to nějak špatně odhadl a dřepl si o kousek dál. Ne všude se ale dá vjet na trávník. Tak jsem se svým vozíkem zajela těsně k obrubníku, sundala nohy ze stupaček na zem, abych se ani náhodou i s vozíkem nepřevrátila a začala se přímo akrobaticky natahovat jako žížala (už dlouho jsem se tak krásně neprotáhla, nebo spíš nenatáhla).

Plna maximálního soustředění jsem ani nedýchala. On ten můj hrudní košíček byl stejně tak natažený, že už by se asi ani o centimetr kvůli vzduchu víc natáhnout, nebo roztáhnout nezvládl.

„Co to děláte? Spadnete!“ Ozvalo se nade mnou. Měla jsem sto chutí zanádat, neboť jsem leknutím málem spadla doopravdy.

A když mě zezadu draply dvě ruce a tvrdě mě vrátily do vozíku, to už jsem byla na pokraji infarktu.

„Já...“ koktala jsem. „Já tady sbírám.“

„To vidím. Jste normální?!“

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem. „Každý normální člověk přece sbírá po svém pejskovi. Nebo teda aspoň by měl.“

Povedlo se mi otočit se a podívat se, díky komu jsem málem dostala infarkt. Chlap jak hora na mě vytřeštil oči: „Ano, je to normální, když to normální lidé sbírají. Ale vy?“

Tak teď jsem netušila, jestli to náhodou neměla být urážka. Ale asi ne, protože hned poté poskládal své dva metry k zemi a podal mi můj pytlík i s příslušným obsahem.

ANY, ENY A MIREK

Any byla krásná tříletá dlouhosrstá jezevčice.

Eny, její roční dcera, stejně krásná a stejně milá.

Mirek byl jejich pán a můj kamarád, který svoje dvě jezevčí dámy bezmezně miloval, a ony mu jeho lásku oplácely.

„Ty, Mirku, nejsou ty tvoje psí dámy náhodou vegetariánky?“ zeptala jsem se ho jednou.

Mirek na mě vytřeštil oči:

„Jsi normální? Jak jsi na něco tak pitomého vůbec přišla? Jezevčíci a vegetariáni? Pes – vegetarián?“

Podíval se na mě a chvíli přemýšlel, jestli mě nemá nechat odvézt do blázince. Nakonec to vzdal a jen mávl rukou: „Tobě asi přeskočilo.“

„Všimla jsem si, že často běhají do zahrady a minule jsem viděla Any křoupat mrkev.“

Mirek se zasmál: „Do zahrady běhají, proč ne? Kde mají běhat? To, cos viděla, určitě nebyla mrkev, ale kostička.“

„Ty jim kupuješ i kostičky?“ překvapilo mě to, protože jsem v jejich miskách nikdy neviděla nic jiného než granule. Mirek byl dobrý chovatel a kvůli krásné srsti kupoval svým dámám (jak jim říkával) jedině drahé a kvalitní granule.

„A nechtěl bys jim dávat raději syrové maso?“ Zeptala jsem se ho jednou.

Vytřeštil na mě oči: „Aby mi zdivočely?!“

Taky názor. Ale od chovatele bych ho teda nečekala.

„Přijď co nejrychleji ke mně“ zavolal mi jednou na podzim Mirek. „Nebudeš věřit vlastním očím, až ti to ukážu.“ víc mi říct nechtěl. Věděl, že mi zvědavost nedá a dorazím, co možná nejdříve. Znal mě.

„Tak jsem tady. Co se děje?“ zeptala jsem se ho hned mezi dveřmi.

„Pojď a uvidíš.“ Mirek mě vzal za ruku a tahal do zahrady. „Co vidíš?“

„Půl záhonu mrkve.“ nechápala jsem. „To má být to k neuvěření?“

Přikývl. Vzal rýč a rýpl do druhé poloviny záhonu, kde původně také měla být mrkev.

Namísto ní však vyryl pár kuřecích kostiček. Podíval se na mě a pokrčil rameny:

„Tak já nevím. Buď je to zázrak – zasadil jsem mrkev a vyrostly mi kostičky, nebo jsou moje dámy fakt vegetariánky a kuřecí kostičky chodily tajně měnit na zahradu za mrkev. Ale v takovém případě se příroda zbláznila.“

DEJVI, MŮJ MALÝ CAPERFIELD

Když jsem si přivezla Dejviho domů, měl na krku obojek, ostatně jako každý pes z útulku. Já osobně považuji obojek dobrý jen na nošení známek a tak jsem mu hned šla koupit postroj. Rychle přišel na to, že je mnohem příjemnější a „kšíroval“ se do něj rád, dokonce mi v tom i sám pomáhal. Sedl si a poslušně zvedal jednu tlapku, potom druhou a trpělivě čekal, až se mi podaří postroj zapnout i na zádech.

Ve chvílích, kdy na mě čekával před obchodem, zkoumal, co to ten postroj vlastně je a jak to funguje. Samozřejmě, že mi o tom nic neřekl. Došlo mi to až ve chvíli, kdy si volně běhal před obchodem a vodítko i s prázdným postrojem visely přivázané k zábradlí.

Když se to stalo jednou, nevěřila jsem svým očím. Jak se mu to povedlo?

Když se to stalo podruhé, mávla jsem s úsměvem na rtech rukou.

Když se to ale stalo potřetí a postarší pán se mě zeptal, jaký to má význam, nechat psa volně běhat a přivazovat prázdné vodítko k zábradlí, tak to už mi došla trpělivost. Vzala jsem Dejviho a zamířili jsme do zverimexu pro postroj nový, v domnění, že tento už je vytahaný a tudíž nefunkční.

Pani prodavačka si odborným okem prohlédla Dejviho a přinesla mu nový, pevný postroj. Hned jsem mu ho nasadila a šli jsme domů. Teda já jsem jela na svém invalidním vozíku a Dejvi klusal vedle mě. Chvíli poskakoval, pak se ale zklidnil a poslušně cupital vedle mě. Aspoň já si to naivně myslela. Už jsem ho chtěla za to pochválit, když jsem si koutkem oka všimla, že Dejvi je asi pět metrů ode mě, očurává patník a já, samozřejmě, tahám prázdné vodítko. Kdy a jak se dostal z postroje a ještě k tomu za pochodu, netuším. Otočila jsem svůj vozík a zamířila zpět do zverimexu.

„Chtěla bych vyměnit ten postroj za menší.“

„Ale paní,“ protestovala prodavačka: „Nemůže mít menší, bude mu těsný.“

Vyzkoušela jsem – těsný byl, ale neškrtil, netlačil, v dýchání nebránil.

Dejvi celou cestu domů poskakoval, zkoušel to, ale dostat se z něho se mu nepodařilo.

„Konečně!“ vydechla jsem si. „Konečně nebudu vypadat jako blbec, že uvazuji prázdné vodítko k zábradlí.“

Moje radost ale netrvala dlouho. Pouze do druhého dne – do chvíle, kdy Dejvi na mě opět čekal před obchodem a prázdný postroj i s vodítkem visely přivázané k zábradlí. Jak to udělal, že se opět dostal i z tak pevného postroje, to mi nikdy neprozradil a já to dodnes netuším – prostě to byl můj malý Caperfield.

JAK JSEM PŘEŽILA ÚTOK PĚTI BOXERŮ

"To je pohoda," zavolala jsem na Ninu, která se válela na zahradě na dece a užívala si sluníčka. Pootevřela jedno oko: „Jé ahoj!“ Zahalekala a posadila se. „ Pojd' na kávu, branka je otevřená." Na to mě vždycky dostala! Jednak mám ráda kávu, jednak Nina ji dělala moc dobrou. Možná nejlepší na světě.

Kopla jsem teda do branky a vjela na svém elektrickém invalidním vozíku dovnitř. V té chvíli na mě snad ze všech stran zaútočili boxeři. Měli sice sotva dvacet centimetrů, takové větší buřtíky, ale bylo jich pět a za svého úhlavního nepřítele si vybrali zrovna moje boty. Útočili na ně tak razantně, že se jim podařilo vytáhnout z nich šňůrky a ty potom s velkou radostí odnesli někam, mně neznámo kam. Myslela jsem, že tím jejich útok skončil. Chyba! Pouze byl přerušen. Po chvíli se vrátili, aby se s ještě větší vervou pustili do trhání a ničení mých letních, plátěných bot.

„Tak to teda ne!" Zvolala jsem a jedno štěně vzala do náruče, že mu symbolicky plácnu na zadeček.

V tu chvíli štěně vyřeštilo oči strachem a hrůzou a začalo se chvět. To jsem nečekala. Přišlo mi ho líto:

„Ty se bojíš? Čeho? Vozíku?"

Štěně se mi choulilo na klíně, oči plné hrůzy a začínalo poňukávat. Všichni jeho bráškové ustoupili do uctivé vzdálenosti a s hrůzou v očích čekali, co bude dál.

„Neboj! Podívej!" Rozhodla jsem se vsadit všechno na jednu kartu - pevně jsem štěně přidržela a pomalu rozjela vozík. Strach se postupně změnil ve zvědavost a štěně se začalo rozhlížet kolem sebe. Nakonec si sedlo a shora sledovalo svět kolem. Evidentně se mu zalíbilo sedět a utíkat zároveň. Jeho bráškové se postupně začali přibližovat a dožadovat se: „Já taky, já taky," pištěli. Zastavila jsem se. Nina mi dala na klín nízkou bedýnku, naskládala do ní štěňata a já se s nimi vydala na okružní jízdu zahradou. Všechna štěňata se bez pohnutí z výšky dívala na okolní svět a byla překvapena jeho velikostí.

Po skončení okružné jízdy Nina bedýnku i s malinkatými boxery položila opět na zem.

Štěňata na mě chvíli obdivně hleděla, najednou všechna zmizela, aby se po chvílce vrátila i s mými šňůrkami od bot. Ted' jsem zase na ně obdivně hleděla já: „Příště vás vezmu na projížďku po ulici, co říkáte, kluci?" Neříkali nic, ale jejich očka zářila štěstím a radostí.

OBČANSKÁ POVINNOST

Na odpolední procházce s pejskem se k nám přidala asi devítiletá slečna:

„To je Kubík, že?“

Přikývla jsem. Nedivila jsem se, že ho zná – poté, co byl v televizi, ho občas někdo poznal.

Nebo podle fotky na obalu knížky. Jenom mě zarazilo, že Kubík na ni vycenil zuby. To normálně nedělal. Jedině pokud někdo sahal na můj vozík, nebo na mě (ale to už i útočil a teď pouze cenil zuby, zato škaredě). Rozhodla jsem se teda přijít tomu na kloub:

„Odkud znáš mého pejska?“

„Znám. On se vám včera ztratil, že? Utekl, že?“

Aha, došlo mi. „A tys ho někde viděla, nebo jsi viděla mě, jak ho hledám.“

Pokroutila hlavou: „Ani ne – vás jsem jenom slyšela. Ale Kubíka jsem viděla.“

Na chvíli se odmlčela, udělala přímo dramatickou pauzu, než pokračovala:

„Toulal se tady, přímo před obchodem. Nejprve se nechtěl nechat chytit. Ale asi měl už hlad, nalákala jsem ho na rohlík.“

Začínalo to být zajímavé: „Ano a dál?“

„No normálka – odchytila jsem ho a volala městskou policii, aby si ho odvezli.“

Zarazila jsem se: „A ty sis nevšimla, že má na krku známku se jménem a telefonem?“

„Ale samozřejmě, že jsem si všimla. Jinak bych přece nevěděla, že se jmenuje Kubík.“

No to je fakt, uvědomila jsem si.

„A proč jsi teda nevolala na to číslo na známce, ale jsi volala na policii?“ Nechápala jsem.

„To byla moje občanská povinnost!“ Řekla rázně.

„Ale když jsi slyšela, že ho hledám, mohla jsi raději zavolat mně. I čokoládu bych ti za to dala.“

„Volat policii, to byla moje občanská povinnost, ale volat vám? Proč? A uplácet se nenechám.“ Řekla rázně a odběhla pryč.

DENIS

Denis moc rád chodil se mnou do obchodu – vlastně to byla jeho nejmilejší procházka. Pokaždé ležel způsobně před obchodem, nepohnul se ani o centimetr, hleděl na dveře a trpělivě čekal, i když se nakupování protáhlo, až se objevím venku a přijdu k němu. Jakmile jsem položila tašku s nákupem na zem, vystartoval rychlostí, jakou mu jeho malinkaté nožičky dovolily, snažil se dostat do tašky a zkontrolovat její obsah.

Bylo to pro něho víc než náročné – Denis byl trpasličí jezevčík.

Ale byl to náš rituál – já věděla, co hledá a on zase, že to vždy najde. Nahoře na nákupu byl pro něho připravený jeden suchý rohlík. Po dlouhém vyskakování a útočení na tašku, se mu nakonec přece jen podařilo shodit ho čumáčkem na zem. Tam s ním chvíli zápasil.

Denis byl totiž snad nejmenší trpaslíček svého druhu. Když tak ležel na zemi před obchodem, vypadal jako kousek kabanosu.

Jeho zápas s rohlíkem mi připomínal zápas Davida s Goliášem. Nikdy jsem nevěděla, jestli jednou v tom zápase neskončí jako párek v rohlíku.

Moje obavy byly neopodstatněné, Denis pokaždé vyhrál. Nakonec se mu vždy povedlo uchopit obrovský rohlík do své malinké tlamičky. Jak? - to mi je dodnes záhadou.

Poté, jako vítěz, s hrdě vztyčenou hlavou, si odnesl svoji, pro něho obří kořist, až k domu.

Tam ho ale čekala práce na celý den. Byl to úkol nejtěžší a nejdůležitější – musel svoji kořist zahrabat! Sami jistě uznáte, že s pěticentimetrovými tlapkami je to úkol přímo nadlidský (nebo spíš nad psí). Denis ho však nikdy nevzdal a hrdinně hrabal a zahrabával.

Jednou až pořádně zaprší jistě všechny ty rohlíky, co si tam Denis zahrabal, zapustí kořeny, a já budu mít před domem veliký rohlíkový sad.

JAK MĚ ZAPŘEL MŮJ VLASTNÍ PES

Můj Kubíček je malý Caperfield a jeho nejmilejší zábavou je vysvlékání se z postroje. Svého koníčka vypracoval do absolutní dokonalosti a mě už ani nepřekvapilo, že tam, kde byl ještě před chvílí uvázaný, opět visí pouze prázdné vodítko i s postrojem.

A tak jsem, jako obvykle, projela uličky, kudy spolu chodíme, zajela jsem i k obchodům, které spolu navštěvujeme. Nikde nic.

„Zase si asi někde plní svoje psí povinnosti,“ napadlo mě.

Tak jsem pomalu jezdila na svém vozíku sem-tam, volala, pískala.

„Vy hledáte toho malého pejška?“ Zeptala se mě starší dáma.

Přikývla jsem.

„Tam, kousek za tím rohem, ho vedly dvě paní,“ a ukázala mi směr.

Hned jsem vyrazila a za chvíli je dohnala. Oddechla jsem si. Pejsek musí brát večer léky na srdíčko a už se začínalo stmívat.

„Kubo! Kubíku!“ Zavolala jsem.

Pejsek ztuhnul, stáhl uši a ocas, po chvíli váhání ale krácel s cizími ženami dál. Asi se bál, že dostane na zadek. Ženy ale zareagovaly. Zastavily se: „Vy ho znáte? Kde bydlí?“

„Ano, znám,“ zasmála jsem se. „Je to můj pejsek.“

Podívaly se jedna na druhou: „To není váš pes! Vidíte – vůbec vás nezná! Nemá se k vám.“

Kdyby byl váš, zachoval by se úplně jinak.“

„No jo,“ začala jsem vysvětlovat jeho chování: „Slíbila jsem mu, že dostane na zadek, jestli uteče a tak se teď raději tváří že mě nezná.“

Náhodou šla kolem sousedka, vyslechla celý rozhovor a potvrdila pravdivost mých slov.

Nálezkyň měho pejška to ale nepřesvědčilo.

Vsadila jsem teda všechno na jednu kartu:

„Kubíčku, mám bezlepkové sušenky.“

V tom momentě si na mě „vzpomněl“, protože bezlepkové sušenky miluje, svým nálezkyním se vytrhl a vyskočil mi na klín.

Ženy si viditelně oddechly: „Asi přece jenom bude váš.“

PES CVIČITEL A MASÉR

(1. místo v soutěži „Nejhezčí příběh“ a „Nejoriginálnější hra pro psiho partáka“)

Protože jsem bývalá rehabka a nyní už hezkých (???) pár let na vozíku, vím, že musím každý den cvičit. Nejvíc mi to vyhovuje v obýváku na zemi, je tam nejvíc místa a to při svém tulením převalování potřebuji. Jakmile se teda skutálím na zem a natáhnu se, Kubíček (můj pejsek) si lehne kousek dál a pozorně mě sleduje a kontroluje, co a jak cvičím.

Když se mu zdá, že mezi jednotlivými cviky dlouho odpočívám, přijde ke mně a čumáčkem do mě strká, dokud nezačnu s dalším cvikem. Řekla bych, že je na mě jako pes.

Když už toho mám opravdu dost, funím a přetočím se na břicho, abych si odpočinula, projeví se Kubíček jako moc hodný cvičitel. Skočí mi na záda a začne se po mě procházet sem a tam. Je to velice příjemná masáž a já v tu chvíli raději ani nedýchám, aby ani náhodou nespadl z mých zad dolů a neodešel a tajně si přeji, ať ho to baví ještě hodně dlouho.

Myslím, že tak skvělého cvičitele a maséra, jako je můj pejsek, má málokdo.

Ovšem něco za něco. Po masáži mi dopřeje ještě chvíli odpočinku, pak se přitulí ke mně a já musím chvíli hladit a škrabkat jeho (a to zas já velice ráda).

DOVOLENÁ S HUGEM

„Hugo je dyslektický, hyperaktivní blbec.“

Když jsem od Zdeny slyšela tento popis jejího psího miláčka, nevěřila jsem vlastním uším.

„Vždyť sis pro něho jela dvě stě kilometrů, dala za něj osm tisíc...“ nechápala jsem.

Odpovědí mi bylo pouze její mávnutí rukou.

„Co ti o něm řekl tenkrát chovatel? Ptala ses na povahu?“ vyzvíдалa jsem dál.

„Ano, ptala. Řekl mi pouze, že je to živý, hodně aktivní jezevčík. To se mi tenkrát moc líbilo.

Já jsem taky hodně aktivní. Jenomže on je hyperaktivní a blbec k tomu.“

Vůbec se mi její slova nelíbila. Řekla jsem jí to. Jsem milovník a velký zastánce všech pejsků a tvrdím, že chyba je vždy v majiteli, v jeho způsobu výchovy a přístupu k pejskovi.

„Ty mi nevěříš?!“ málem se urazila. „Vezmi si ho na pár dní a uvidíš.“

S Hugem jsme se znali jen velmi zběžně, ale neměl problém jít se mnou – miloval změnu:

„Dobrá, půjči mi ho na dovolenou. Pojedu na kole na chalupu, aspoň nebudu sama. Tam se může vyběhat a vyřádit, že mu ani síly stačit nebudou“

Zdena se na mě podívala, jako bych utekla z blázince. Nadechla se, pak ale mávla rukou se slovy: „Když myslíš.“ Při odchodu jsem ještě zaslechla její slova: „Klidně si ho můžeš nechat, jestli to s ním vydržíš.“ Tak to už jsem teda vůbec nechápala.

Když jsem chtěla na druhý den Huga posadit do košíku na kole, bránil se, jakoby mu šlo o život.

„Chceš utíkat? Dobrá, je to ale třicet kilometrů, brzy se rád svezeš.“ Hugovi to evidentně nic neříkalo, protože poletoval a poskakoval okolo mě jako štěně a ne jako pes, kterému je už pět let.

„Šetři síly, kluku,“ varovala jsem ho. „Máš malinkaté nožičky a cesta je daleká.“

Chyba! Šetřit síly jsem měla já. Hugo lítal jako splašený a neustále se na mě díval s otázkou v očích: „Tak co je? Kde to vážně? Přidej trochu!“

Na chalupu jsem přijela v rekordním čase, zchvácená a zpocená. Buchla jsem sebou do trávy a snažila jsem se nabrat nové síly. Hugo lítal okolo mě, tahal mě za kalhoty, nosil balónek a snažil se mě vtáhnout do nějaké hry.

„Vydrž chvíli! Já si musím odpočinout.“

To slovo zřejmě Hugo neznal, ale asi mu znělo jako „kočička“ protože začal zběsile lítat sem a tam, pořád dokola.

Tak aktivní jezevčík, to byl fakt unikát. Nechala jsem ho teda lítat po zahradě a šla si uvařit kafe. V klidu jsem chtěla na něho něco vymyslet. Jenomže slovo „klid“ jsem teď musela na pár dní ze svého diáře úplně vymazat.

Ve chvíli, kdy jsem si sedla s hrnkem kávy do křesla, se můj nový malý kamarád přiřítíl rychlostí světla. S přesností neřízené střely, mi začal celou chalupu převracet naruby a demolovat i to, co se do té doby zdemolovat vůbec nedalo.

„Hugo! Hugo!“ Řvala jsem na něho. Nic. Ohluchl.

„Na!“ Sluch se mu zázračně vrátil. Dala jsem mu žvýkací tyčinku v naději, že přestane s demolicí mé chalupy. Marná naději! Za dvě vteřiny tyčinka zmizela v jeho útrokách a za další tři pokračoval v divokých nájezdech úplně na vše.

„Tak to teda ne! Ven!“ Slůvko „ven“ bylo magické a bylo jediné, kterému Hugo rozuměl.

Vzala jsem z předsíně balónek a hodila ho na opačný konec zahrady. Snad během pěti vteřin stál i s balónkem u mých nohou. Hodila jsem ho teda až k plotu – opět byl okamžitě zpět.

„Já ti protáhnu kostru!“ S vynaložením všech svých sil, jsem balónek hodila až na louku za zahradou.

„Teď se ukaž!“

Ukázal a ani mu to moc dlouho netrvalo.

Asi po pátém hodu na louku se Hugo vrátil bez balónku a se strašně smutnými očima. Bylo mi ho líto.

„Nic se neděje, máme druhý,“ utěšovala jsem ho. Spolu s novým balónkem jsem si vzala ven i dalekohled, že se trochu podívám po okolí.

Když jsem balónek hodila opět až na louku, pro jistotu jsem ho dalekohledem sledovala. Za chvíli se v mém zorném poli objevil Hugo. Uchopil balónek do tlamičky, rozhlídl se kolem a začal vyhrabovat v zemi jámu, aby do ní následně balónek vložil a zase zahrabal.

Než jsem se stihla vzpamatovat, stál u mě s tím nejnešťastnějším pohledem, který říkal:

„Ztratil se. Co já, chudák, budu teď bez balónku dělat?“

„Hugo! Kde máš balónek? Přines!“

Tak smutný kukuč by rozplakal každého.

„Ty si ze mě děláš srandu – zahrabávat balónky! Lítej si tady teda sám.“ A už jsem chtěla odejít, když jsem dostala nápad: „Ne! Běž, vyhrab ty balónky a pěkně mi je přines!“

Nic.

„Slyšel jsi?! Mazej!“

Na důkaz toho, že to myslím vážně jsem se otočila, odešla do chalupy a pro jistotu za sebou zabouchla dveře. Sedla jsem si do křesla a zavřela oči, abych si užila chvíli klidu. Zlá

předtucha mě ale po chvíli donutila vyjít z chalupy a dalekohledem vysledovat, jak daleko je můj malý společník. Opravdu byl na zahradě. Zde ale vyhrabával úplně všechno, jenom balonky ne. Žádná květinka jeho útok nepřežila, keře už taky ležely na zemi a já v hrůze, že mi snad vyhrabe i stromy, jsem ho raději zavolala k sobě.

„Na!“ Nasypala jsem plnou misku granulí a doufala, že po vydatném jídle bude aspoň chvíli odpočívat. Opět chyba! Granule během pár vteřin zmizely a malý jezevčík se na mě díval tak hladově, že by mě ochránci zvířat okamžitě zavřeli za jeho týrání hladem.

„To snad ne! To ti, kamaráde, musí stačit!“

Na důkaz strašného hladu mi okamžitě začal konzumovat všechny květiny v květináčích. V klidu jsem je položila na skříň. Navzdory tomu, že se moc snažil, vyskočit na ni se mu nepovedlo.

„Už přestaň, nebo ti dám na zadek!“

S vyskakováním na skříň sice přestal, ale pro změnu se ji snažil podhrabat.

To už bylo i na mě moc. Naložila jsem mu jich pár na zadek, vykázala ho do pelechu a zhasla. Celou noc jsem poslouchala, jestli něco nedemoluje. Byl klid. Hurá!

Moje radost ale trvala pouze do rána. Když jsem vstala a uviděla do poloviny pokoje úplně zničený a rozžvýkaný koberec, vzala jsem misky a zkonstatovala:

„Okamžitě jedeš domů! Už tě nechci!“

V té chvíli se stalo něco, co mi vyrazilo dech – Hugo sklopil uši, stáhl ocas, provinile se přišoural ke mně a začal mi opatrně olizovat ruku. Jeho pohled říkal:

„Promiň. Nezlob se.“

„Ne! Nevěřím ti! Konec! Balím a ty jedeš domů! Vrátím tě. Já jsem si sem přijela odpočinout, nabrat síly a ne přijít o nervy a všechnen majetek. Konec!“

Na důkaz toho, že to myslím vážně, jsem pokračovala v balení jeho věcí.

Hugo mě chvíli sledoval, potom ale vyběhl ven, aby se vzápětí vrátil i s balónkem. Položil mi ho ke dveřím a utíkal pro druhý.

Zbytek dovolené jsme strávili ve vzájemném porozumění. Hodně jsme spolu běhali, teda já jezdila desítky kilometrů na kole a Hugo utíkal vedle mě, plavali jsme spolu v rybníce a bylo nám moc hezky.

Po návratu domů se mě přítelkyně zeptala: „Tak? Měla jsem pravdu? Hyperaktivní blbec.“

„Ne,“ oponovala jsem. „Hyperaktivní gauner.“

„Ha, há!“ Zvolala vítězně. „Už se nemůžeš dočkat, až mi ho vrátíš, co?“

Hugo se tlačil na moje nohy a smutně čekal, co bude.

„Ani ne. Ráda bych si ho nechala. Poslouchá na slovo. Když chci, v klidu mě nechá vypít kafe, nebo přečíst knížku.“

„Jak jsi to, prosím tě, dokázala?“ Přítelkyně se na mě nevěřicně podívala.

„Objevila jsem bezva fintu,“ přiznala jsem se jí. „Stačí, když mu pohrozím, že ti ho vrátím.“

FRENY

Freny byla štíhlá krásná čistokrevná vlčáčice. Její chytrost a vzdělanost ji dávaly dobré předpoklady pro vodícího a asistenčního psa, kterým byla. Chytrá a vzdělaná. Vodící a asistenční pes zároveň. Odborně řečeno - vodící pomocná tlapka.

Byla perfektní až puntičkářská. Nikdy své paničce nedovolila přejít přes cestu tam, kde nebyl vyznačený přechod, byť by to bylo jen o metr dál. Strkala jí do vozíku do té doby, až se posunula na to správné místo. Bez hnutí sledovala pajduláčky na semaforech, a ani když nic nejelo, pokud svítil červený pajdulák, nesměla se panička hnout z místa. Pokud by se o to přesto pokusila, byla Freny odhodlaná zabránit ji v tom vlastním tělem – sedla si před kola jejího invalidního vozíku a vši silou se zapřela proti ní.

Vždy přesně a přísně dodržovala všechny příkazy a zákazy. Neexistovala výjimka, ani úplatek ve formě piškotu, nebo kabanosu.

Měla pouze jednu jedinou slabost – hry se svým malým psím kamarádem Kubíčkem.

Lítali spolu po zahradě, hráli na honěnou, na schovku, a když je to přestalo bavit, hledali si hru novou, nebo se jen tak váleli v trávě a užívali si přítomnost a přátelství toho druhého.

Jednou Freny vytáhla starý kopačák, který byl pro ni tak akorát, zato Kubíčka by převálcoval.

Rychle to pochopila a vydala se domů pro míček menší. Měla ale přísně zakázáno nosit hračky z bytu ven, na zahradu. Co ale měla dělat, když kamarád byl tak maličký a chtěla mu udělat radost.

Plížila se tedy pomalu a potichu k pelíšku a nenápadně si vzala malý tenisák, aby ho propašovala ven.

„Freny!“ Ihned pochopila a odnesla míček zpět na pelíšek. Lehla si a přemýšlela. Venku ji čekal její velký malý kamarád, ale ona paničku poslechnout musela.

Byla ale neskutečně chytrá a tak jí v hlavě bleskl nápad – šla se do kuchyně napít vody, při té příležitosti vytáhla spod starého radiátoru zapomenutou hračku, a aby ani náhodou nebyla opět přistižena, celou si ji strčila do tlamy. Tvářila se, že nic a klidně pomalu odkráčela na zahradu.

Hračku odnesla až pod keř, aby nebyla vidět a utíkala pro Kubíčka zvěstovat mu tu dobrou zprávu – mám hračku, která ti bude vyhovovat!

OBŽIVLÁ PÝCHAVKA

Občas si zajdu do lesa. Někdy na houby, někdy se ale jen tak bezcílně toulám. Koukám po okolí, koukám pod nohy, co kde roste...

Vloni bylo celkem dost pýchavek. Zásadně do nich nekopu. Proč taky – nic mi neudělaly a jsou to taky živí tvorové.

Při jedné takové procházce jsem zrovna přemýšlela nad životem pýchavek, jejich smyslem a tvarem, když tu ta jedna měla hodně divný tvar. Přišla jsem k ní blíž, že ji prozkoumám a nevěřila jsem vlastním očím – byla chlupatá! Mám halucinace? Než jsem si stihla dát odpověď, „pýchavka“ se na mě podívala strašně smutným, uboleným pohledem a tiše zafňukala.

Odehnala jsem tři masačky, které do ní už kladly vajíčka, a klekla si na zem. Malinkaté štěňátko ztěžka dýchalo a jeho očička prosila o pomoc. Sebrala jsem bedýnku od ovoce, která ležela kousek dál, opatrně do ní štěňátko přeložila a spěchala k autu

Nejbližší veterinář našťestí nebyl daleko. Když jsem před něho na stůl položila bedýnku s „obživlou pýchavkou“, podíval se na mě a trochu rozpačitě zkonstatoval: „Jdete pět minut po dvanácté... myslím, že mi nezbude nic jiného, než ukončit její trápení...“

„Ale...“ zaprotestovala jsem. Bylo mi jí strašně líto – tak moc a tak dlouho trpěla, aby nakonec byla svými zachránci utracena?

„Podívejte...“ ukázal doktor na její zadeček: „Masačky si tady už nakladly vajíčka... je těžce dehydrovaná... umírá hlady... trpí...“

„Ale...“ v krku jsem měla knedlík a nevěděla, co říct. „Podívejte se jí do očí, doktore. Má v nich obrovskou touhu žít!“ zaprotestovala jsem. „Prosí o pomoc, o život!“

Veterinář vzal fonendoskop a chvíli poslouchal: „Je fakt, že srdíčko má zdravé, silné... ale nevím... pochybuji...“

„Zkuste to, dejte jí šanci,“ prosila jsem.

„Tak jo,“ vzdychl veterinář. „Nechte nám ji tady pár dní, ošetříme rány, dáme ji výživu, přijďte si pro ni za tři-čtyři dny.“

Když jsem odcházela, štěňátko se na mě podívalo tak strašně smutným pohledem, že jsem se musela otočit a vrátit se zpět: „Neboj,“ pohladila jsem ho. „Já se vrátím. Tady pán doktor je moc hodný, pomůže ti a já si tě pak vezmu domů.“

Asi mi nevěřila, protože mi svým suchým jazýčkem začala z posledních sil olizovat ruku, jakoby říkala: „Prosím, neopouštěj mě, prosím.“ Nemohla jsem odejít.